

LA ESQUELLA

DE LA

TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya
 Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas
Cuba, Puerto Rico y Extranjeri, 5

LA NOVA EMISSIÓ DE BITLLETS DEL BANCH

Avuy els nostres lectors
podrán ben sortir d' apuros:

per deu centimets LA ESQUELLA
i un bitllet nou de 5 duros!

CRÓNICA

Ara si què podrém dir com els castellans: «*No es tan fiero el león como lo pintan*». O si volém expressarnos en catalá, exclamém, no sense recomenar als que hajin d' escoltarnos que s' agarrin fort, no fos cas que cayguessin: «*No es tan reconsagrada la reconcentració dels reconsagrats.*»

Els que sempre 'n tenian una per dir contra las comissions, que per qualsevol motiu anavan á la vila del Os, tant si eran del *Foment* com si procedian dels devots de Sant Camilo; ells que de *Ponent* no 'n volian res *absolutament*, ni *gent*, ni *vent*, la via de *Ponent* han prés, han passat l' Ebro y han anat á fer cap á la Meca del Centralisme.

Cal, donchs, augmentar el refraner catalá ab uns quants adagis, ó ab algunas variants als ja coneguts:

«No digas may aquest cami no seguiré.»

«Tots els camins portan á Madrid.»

«Tatlá, tatlera, tant hi va en Pau, com hi va en Pere.»

Etc., etc., etc.

* *

Lo més bonich del viatge dels senyors de l' *Unió catalanista* á la Vila y Cort de las Espanyas, es la reserva ab que varen realitzar-lo.

¿De qui va sortir l' idea? No se sab ben bé pel clar.

¿Quins propòsits verídics (*no 'ls aparents, els reals*) varen determinar-lo? Tampoch, fins ara, ha pogut esbrinarse.

No deixa de ser xocant, l' aburriment que 'ls catalanistas demostren pels procediments, no ja democrátichs, sino pels que informan la manera de ser de tota colectivitat degudament representada.

Regularment tot mandatari, avants de donar un pas de alta transcendencia, consulta l' opinió y s' atén sempre al acort dels seus mandants. La *Unió catalanista* ha prescindit de pendre concell de las diverses associacions y entitats que li han conferit la seva representació, de igual manera que la Junta del *Ateneo Barcelonés*, desde que 'ls catalanistas la constituheixen, venen prescindint del vot exprés dels socis, pera realisar certs actes que han acabat per transformar aquella corporació científica y literaria en son origen y essencia, en una verdadera associació política.

Ja sé qu' ells diuen que l' us de las prácticas que consagran els drets del individu á intervenir en els actes més importants de las colectivitats de que forma part, poden á democráticas, y que la democracia es per ells una cosa antiquada y manada retirar per no ser ja de moda.

Es més modern y expedit, per lo vist, procedir en tot com verídics absolutistas.

—Jo mano y obro com me dona la real gana... y qui no li agradi que ho deixi.

Reconech que no sent, com no soch, del gremi, cap dret tinch á queixarme: sols molt débilment me faig eco ó torna-veu dels catalanistas qu' están cremats, y ab rahó, del sentit autoritari de la Junta de la *Unió catalanista*... A mi sols me cal senyalar un sintoma de lo que fora Catalunya governada per aquesta gent.

Pera fers'n cárrech n' hi ha prou ab véure 'ls la punta de l' orella.

* *

De todas maneras, ells han fet el viatge á Madrid, aquest mateix viatge que tan acerbament criticavan quan eran altres els que 'l feyan.

Y un cop á Madrid, han anat á veure á la *reina* (usant la fraseologia floralisca).

Y li han entregat un paperet: un missatge, reivindicant la legalitat del programa de *Manresa* y demanant que s' alsi la suspensió de las garantías constitucionals.

Y no s' han limitat tan sols á veure á la reyna, sino també y principalment á fers'e veure ells, presentantse com á bons minyons, incapassos de trencar cap plat ni cap olla.

Bé prou 'ls ho critica *La Garsa*, tot sortint á la seva defensa.

Perque, veyam, ¿qui 'ls ho feya declarar qu' ells no havian tingut art ni part en los darrers successos, ni en el tancament de portas de las botigas, ni en la campanya del concert económic, ni en la ruidosa recepció d' en Dato?

Encare que no hi hajan intervingut, tenian de callars'ho; d' altra manera, no á n' ells, sino á n' als de *La Garsa*, correspondrá 'l títul de *reconsagrats*... y francament, aviat no 'ns entendrém.

Lo cert es que á Madrid van deixar molt bona impressió, sobre tot entre 'ls que manan, al declarar que ni ells han xiulat, ni xiularán may. Tant es aixís que al pendre 'l tren, de retorn á Barcelona, deya un silvelista:

—Son molt bons xicots: no tenen xiulet.

Allá varen deixar al venerable Joseph més atrafegat que may en convencer á los *chicos de la prensa* de que 'l catalanisme no té ni ha tingut may cap importancia.

Ell mateix no ha pres cap part activa en las agitacions y tráfechs catalanistas de aquests últims temps.

El calumniavan els que, sense qu' ell, pobret, ne sapigués res, tractavan d' erigirlo en cap de colla catalanista.

No, per Sant Pere, l' apóstol predilecte, qu' en un moment d' apuro va negar á Cristo tres vegadas: el bon Joseph de la mitra, no s' ha significat may en un moviment que á Catalunya, ben mirat, no li convé, perque Catalunya, á la sombra de la Patria *una é indivisible*, ha vist desarrollarse y prosperar la seva riquesa.

Y si no es tal com ell diu, que cantin els galls catalanistas, conforme va cantar el gall de la Passió.

Pero no cantarán, no tinguin por; son galls ben diferents: el de Sant Pere era un gallet molt deseixit, en tant que 'ls del místich galliner de Joseph el Cast, son de la casta de aquell de qui va dirse:

«*Ese gallo que no canta, algo tiene en la garganta.*»

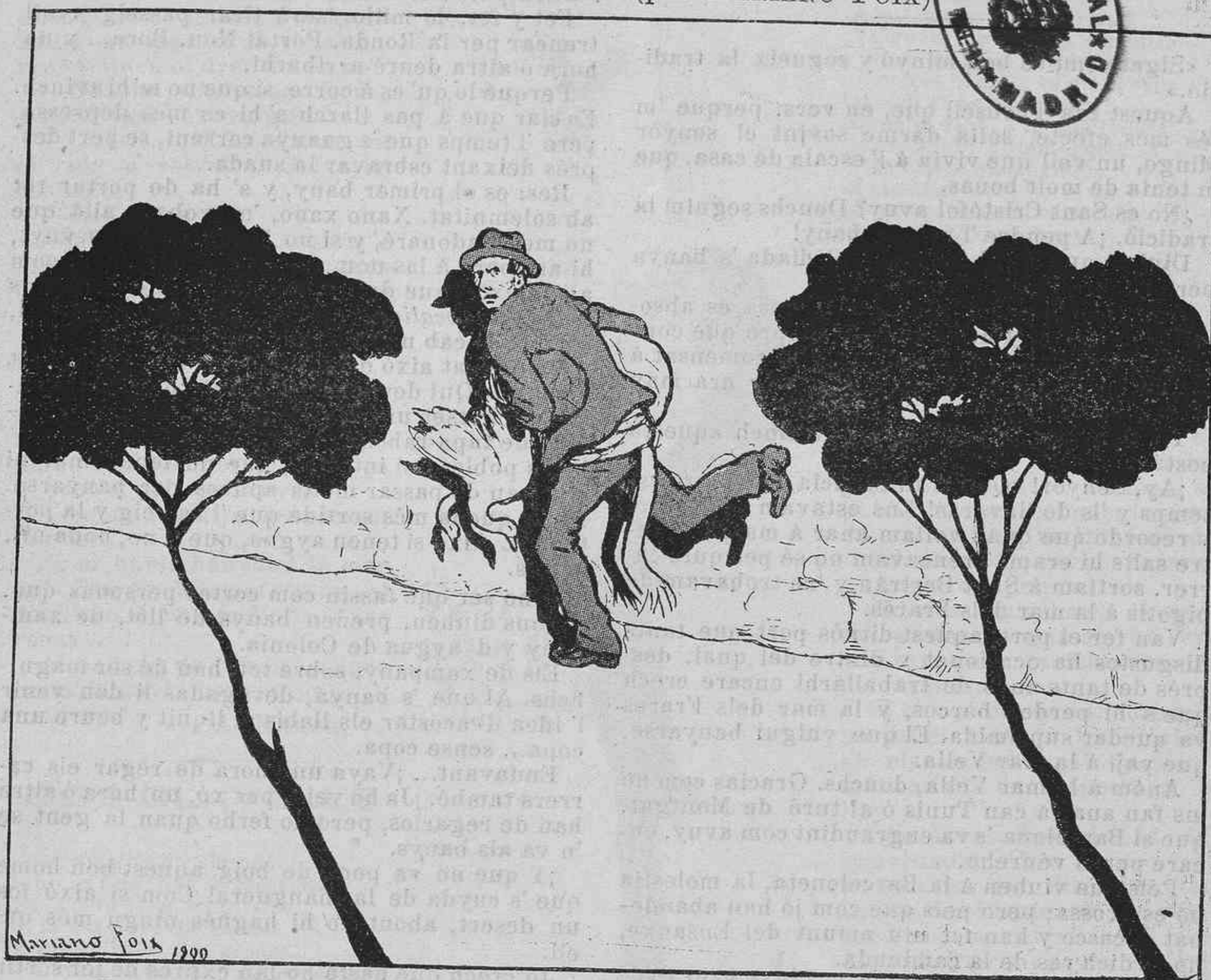
* *

Lo que més me xoca es que aquesta serie de *quiebros* habilissims fets á Madrid per un home que, segons ell mateix revela en una de las *sevas interviews*, conta ja 74 anys d' edat, coincideixin ab las declaracions que ha fet, contrarias á las corridas de toros.

Tant las aburreix qu' s disposa á publicar una pastoral condemnantlas acerbament.

—*¡Venga de ahí!*—dirém tots els que som ene-

NOTAS MODERNAS (per MARIANO FOIX)

Ha visitat un corral,
s'ha enamorat d'una pessa,

y ara, es clar, com qu' es tardet,
l'home té d'anar depressa.

michs de l'espectacle dit nacional per lo que té de salvatge y embrutidor.

Pero crech que una pastoral es poca cosa, si s'ha de traure l'efecte de la benedició solemne de la plassa, realisada, segons ha dit en Joseph, á espatllas sévas y sense que 'n tingués el més mínim coneixement. Al méu entendre, no queda altre remey que *desbenedirla*.

Ignorant me reconech en qüestions litúrgicas, y no sé quins procediments han de seguirse pera realisar una *desbenedició*. Pero dat que no hi haja medi humá ni eclesiástich de desfer lo fet; dat que la Plassa benehida, benehida ha de quedar per sempre, li queda encare un recurs: comprarla.

Crech que 'ls accionistas, que á horas d'ara comensan á estar convensuts de que no han fet tan bon negoci com se figuravan, li cedirian en condicions ventatjoses, y llavors vindria l'hora de destinarla á fins piadosos y espirituals.

¡Quin convent simbólich, fi de sigle, no podria establirs'hi!...

La forma circular es l'imatge de l'eternitat.

P. DEL O.

A FREDERICH SOLER

RECORT

¡Oh, amich méu, qué poch ne restan
de la *colla* d'aquell temps!
Els més ja 't fan companyia,
els menys, ¡que poch tardarém!
¡Els poch aquests, tots, ja tenen
lo cap blanch com jo mateix,
el temps la neu hi ha escampada;
ja á nostre entorn tot es neu!
¡Vivim sense primaveras:
passém els jorns en ple hivern,
y com la fulla en el arbre
tremola que tremolém!
No cal, no, que 'l vent fort bufe
perque se 'ns enduga el vent;
pot llensarnos de la branca
la besada del oreig.
Quan cayguém de la brancada
un nou sol fondrá las neus,
y vindrá una primavera
que durará eternament.
¡Arréu quin encens de gloria!
¡arréu quin cantá 'ls aucells!
¡oh, qué eternas son las horas,
las horas d'aquest hivern!
¡Oh, amich méu, qué poch ne restan
de la *colla* d'aquell temps!
¡Els més ja 't fan companyia
y aviat tots, tots te 'n farém!

EMILI COGA Y COLLADO

EL PRIMER BANY

«Sigas sempre bon minyó y segueix la tradició.»

Aquest era 'l consell que, en vers, porque 'm fés més efecte, solia dar-me sovint el senyor Mingo, un vell que vivia á l' escala de casa, que 'n tenia de molt bonas.

¿No es Sant Cristófol avuy? Donchs seguim la tradició. ¡A pendre 'l primer bany!

Diuhem que 'l qu' en semblant diada 's banya per primera volta, no s' ofega.

Tant si se 'n riuhem com no, la cosa es absolutament certa, y ho ratificaré sempre que convingni. Per lo menos jo cada any hi comensat á banyarme en tal dia com avuy, y per ara may m' hi ofegat.

Y á fe que 'n fa ja d' anys que tinch aquesta costúm.

¡Ay, Senyor! ¡Quina diferencia entre aquest temps y 'ls de llavoras! Ens estavam al Padró, y recordo que quan voliam anar á mar, en quatre salts hi eram. Trencavam no sé per quin carrer, sortiam á Sant Bertrán y 'ns trobavam de bigotis á la mar dels Frares.

Van fer el port, aquest ditxós port que tants disgustos ha ocasionat y dintre del qual, després de tants anys de treballarhi encare crech que s' hi perden barcos, y la mar dels Frares va quedar suprimida. El que vulgui banyarse, que vaji á la mar Vella.

Aném á la mar Vella, donchs. Gracias com no 'ns fan anar á can Tunis ó al turó de Montgat, que si Barcelona 's va engrandint com avuy, encare penso véureho.

Pels que viuhem á la Barceloneta, la molestia no es grossa; pero pels que com jo han abandonat el casco y han fet niu amunt del Ensanxe, no 'ls dich res de la caminada.

Sort qu' es aixó: el calendari canta Sant Cristófol, y no hi ha remey, «sigas sempre bon minyó y segueix la tradició», com deya 'l senyor Mingo. A banyarse.

—¿Quin será lo camí més curt? Es á dir, devegades el més curt es el més llarch. Un hom se fica per un carreró qualsevol per fer dressera, 's troba ab un carro que descarrega pacas de cotó ó una conductora encallada, y anda, s' ha d' estar un' hora esperant que li donguin el visto

bueno pera passar, ó ha d' anar á fer la volta per l' altra part del districte.

Fet y fet, lo millor será tirar passeig avall, trencar per la Ronda, Portal Nou. Born... y un' hora ó altra deuré arribarhi.

Perque lo qu' es á corre, si que no m' hi avinch. Es clar que á pas llarch s' hi es més depressa, pero 'l temps que 's guanya corrent, se pert després deixant esbravar la suada.

Res: es el primer bany, y s' ha de portar tot ab solemnitat. Xano xano, 'm trobaré allá que no me 'n adonaré, y si no hi arribo á las vuyt, hi arribaré á las nou. A mar ray que no es com als teatros, que devegades *quedan despachadas todas las localidades*. Allá, per plé que sigui, sempre hi cab un miler de personas més.

Ben mirat aixó dels banys es una cosa molt curiosa. ¿Qui devia ser el primer que va inventarlos? Potser un peix, ó un' oca... ó un fabricant de tapa-rabos.

Els pobles del interior, que no tenen mar ni riu, han de passar molts apuros per banyarse. No 'ls queda més sortida que 'l safreig y la portadora. Aixó si tenen aygua, que si no, bona nit, banys.

A no ser que fassin com certas personas que, segons diuhem, prenen banys de llet, de xampany y d' aygua de Colonia.

Els de xampany, sobre tot, han de ser magnífichs. Al que 's banya, devegades li deu venir l' idea d' acostar els llabis al líquit y beure una copa... sense copa.

Endavant... ¡Vaya una hora de regar els carrers també. ¡Ja ho veig, per xó, un' hora ó altre han de regarlos, pero no ferho quan la gent se 'n va als banys.

¡Y que no va poch de boig aquest bon home que 's cuyda de la manguera! Com si aixó fos un desert, ahont no hi hagués ningú més qu' ell.

Jo crech que hasta ho fan exprés de fer sortir l' aygua ab tanta furia...

Té, ara justament, dirigeix el xorro cap aquí.

—¡Ep, mestre! Tinguéu la bondat d' apartar la manguera...

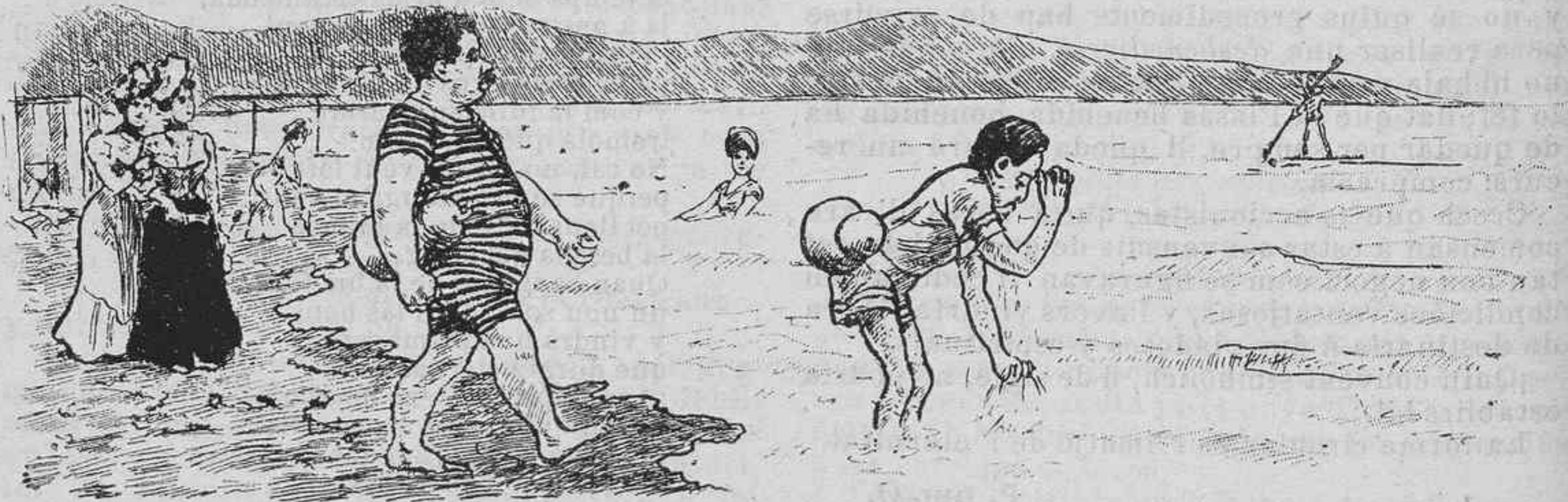
—¡Endetrás!

—Desviheula una mica us dich, que haig de passar.

—¡Endetrás!

—Es que vaig á banyarme, y es tart y...

LA TEORÍA

—Senyante, estás segur de que ni que t' allunyis no t' ensorras.

—¡Endetrás, per tercera vegada!...

—¡Qué tant endetrás y endetrás! ¿Qué us penseu que ho dihéu á un matxo? Soch al carrer y tinch el dret de passar.

—Donchs ¡allá va que trona, y passi tant com vulgui!

—¡Brrrf!... ¡M' ha clavat tot el raig á sobre!... ¡Salvatje! ¡Cafre!...

—Ja l' he avisat.

—¡Ja m' ha avisat!... ¿Qui 's havia de pensar que tingués l' atreviment de remullarme d' aquesta manera?

Bé... ¿ahont vaig ara, regalant així?

Lo més prudent será torna-me'n á casa. Desapassionadament considerat, Sant Cristófol ha de donarse per satisfet: ja hi pres el primer bany.

Y en una platja ben nova, per cert.

Jo m' havia banyat á la mar dels Frares, á Somorrostro, al Astillero, á la mar Vella, á las rocas...

Al passeig de Gracia encare no m' hi havia banyat may.

A. MARCH.

DOS CLAVELLS

Olorós, fresch, abundant...

l' un es roig, roig d' escarlata:

Es la carn jova, triunfant;

es la flor nova qu' esclata

y vol viure, y viu, gosant.

L' altre es blanch, blancó tenyida

d' un rosa débil, duptós...

La séva oló es esquifida:

¡Es la imatge d' una vida

que 's pert en un fons borrós!

Acostats els dos, sonriuen;

l' un al altre dona encís:

¡Qui sab las cosas que 's diuen!

Aquesta vida que viuen

l' un per l' altre... ¡Qu' es felís!

.....

LAS VETLLADAS Á LA TORRE CONCERTISTA D' ESTIU

—¡Oh Deu, quíns boscos

y quínas valls!...

(¡Oh Deu, quín modo

de clavar galls!)

¡Prenémlo l' exemple d' ells!

Passém la joventut bona;

ja hi arribarém á vells...!

¡Acostémnos tu y jo, dona!

¡Volguém fer com els clavells!

Escás de llum, d' olor pobre,

jo soch el blanch; tu ets el roig

Imitém sa hermosa obra...

¡Dona'm vida, á tu que't sobra...!

¡jo en cambi 't donaré goig...!

En nostre curt existir,

la mateixa febre 'ns mata:

¡Dóm tos llabis d' escarlata,

que besantlos vull morir...!

E. JUST Y PASTOR.

TRANVIARIAS

Si 'l governador ho ha fet per broma ó per passar el temps, bueno; pero, ab el degut respecte dech dirho, si al publicar el novissim reglament de tranvias té la intenció de ferlo cumplir, ja pot prepararse á treure foch pels caixals.

¡En una ciutat com la nostra, pretenir organizar un servey tan desorganizat com el dels tranvias!

El bou al ast es du; pero més ho es el ciudadá familiarizat ab els abusos y ab la sistemática falta de respecte á la ley.

Las novas disposicions del governador sobre 'ls tranvias podrán ser tan discretas, tan sabias, tan justas com vulguin; pero als barcelonins els vindrán molt grans... y no es fácil que 's dignin acatarlas.

Donanthi un rápit vistasso 's comprén desseguida. Allá va:

«Queda prohibit:

»1.ª Pujar y baixar dels cotxes estant en moviment.»

Primer article, primera tamborella. Privar á la majoria dels barcelonins de pujar y baixar

LA PRACTICA

—¡El mar s' ha posat dret!
¡Noy, fiate en la Virgen y no corras!

A LA MAR VELLA

L'alegria dels peixets
y dels amichs de la gresca.

dels carruatjes quan aquests encare caminan, es privarlos d'anar contra direcció pels carrers, de deixar las escombrarias a l'acera, d'entrar al teatro picant de talóns quan la funció ja está comensada...

«2.ⁿ Pujar y baixar per la plataforma del davant.»

Potser seria molt més práctic tenir sempre las reixas tancadas; pero quan el governador prefereix arreglarho aixis, ell deurá saber per qué.

«3.^r Pujar als cotxes en estat de borrhatera.»

L'article está tan ben redactat, que no s'acaba de sapiguer del cert si la borrhatera 's refereix als cotxes ó á las personas.

«4.^t Sentarse ó anar dret als estreps dels cotxes.»

¡Tan bonich qu'es veure aquells dos rengles de passatjers que á certas horas del dia rodejan el carruatje! Y lo qu'ells diuben: Si á dintre no s'hi cab ¿per qué no m'haig de posar á fora?

«5.^t Sentarse á las baranas dels cotxes.»

Aixó deu anar pels de Sans, que per probar sa habilitat y presencia d'ánim, prefereixen l'asiento de barana al que tenen senyalat en el banch corresponent.

«6.^é Anar penjat en la part exterior del cotxe.»

¡Ja no hi ha gimnástica, Veremundo! Ni en la part exterior dels carruatjes del tranvia poden penjar-se avuy els ciutadans espanyols...

«7.^é Pujar als cotxes quan tots els assientos están ocupats.»

«8.^é Enrahonar ab els cotxeros.»

«Y 9.^é Tocar els frenos y demás aparatos del carruatje.»

Estaria molt be que 'l flamant reglament acabés de la següent manera:

«Aquests nous articles s'enclouhen en dos: Manar el governador lo que li sembli bé, y fer els barcelonins lo que 'ls dongui gana.»

Laudable es que hi hagi autoritats que pensin en aquestas cosas y manifestin el desitj de correctjrlas; pero per lo que toca als abusos dels tranvias, si 'l governador no posa una parella de polissóns á cada cotxe y un esquadró de civils á cada cantonada, tant es que risqui com que rasqui, no 'n treurá res.

El modo de ser d'un poble no 's rectifica ab un reglament que s'escriu en vint minuts, sino ab una campanya educativa que duri vint anys.

MATÍAS BONAFÉ.

MALS DE L'ÁNIMA

—Ja estém sols: ¿qué li sembla, que té la meva filla? No deixi res per dirme, expliquis francament; jo observo que no menja, jo veig qu'ella perilla, ¿que té, pobreta Emilia, qu'está tan malament?

—No plori, que la noya, avuy no té gran cosa, desvaris amorosos envers son ideal, lo despertar de l'ánima, atormentada, ansiosa; en l'ánima, senyora, sa filla es ahont té 'l mal.

Aquest sospirar fondo, aquesta hipocondria, aixó que no té gana y tot li don' torment, molt fácilment m'ho explico, ¿cóm pot tení alegria, si día y nit treballa, inquiet son pensament?

Procuri contemplarla, tenintla ben mimada, compleixi de sa filla, la plana voluntat, pensant que 'ls mals de l'ánima, es cosa ben probada, ó 's curan molt depressa, ó matan molt aviat.

No es l'acció terapéutica d'aquella medicina tan plena de sals cálcicas, lo que á ella li convé, y en vá ser que prengui també lo ví de quina:

vosté es qui pot salvarla, si fa lo que ha de fe.

—Be prou qu' ho faig, la porto á casa las amigas,
á passejar pel Parque y á fé excursions per mar;
mes ella sempre 's queixa de penas y fatigas,
¿qué haig de fer més? expliquis, si jo no hi sé atinar.

Si es qu' está enamorada, no sé perquè s' ho calla.
—De que n' está, no ho dupti, ben clar m' ha dit á mí
lo irresistible qu' era l' amor que l' avassalla;
al home que s' estima, aixó no ha volgut dí.

Y creguí que 'm fa pena lo véurela esllanguida,
com la consúm la flama de son secret amor.
Aixó es precis que acabi, la crida desseguida
y á veure si 'ns confessa per qui sofreix son cor.

—T' hi cridat, filla méva, per darte una alegría:
tu deus volguer curarte ¿no esceri? donchs creume á mí,
explicans qué ocasiona la téva malaltia;
no 't ruborisis, tonta, som tots tres sols aquí.

Si no sabém la causa que engendra ta tristesa,
¿qué vols que fem, criatura, per aliviar ton mal?
Si t' ha parlat un jove per serne sa promesa,
que ho sápigta ta mare ¿hi ha res més natural?

¿Es que 't trastorna el dupte de ser ó no estimada?
¿qué dius? lo téu silenci m' abisma en lo dolor,
contesta, que ho demana ta mare desolada,
¿quí es l' home que t' inspira tan extremat amor?

Tot era en vá, ni súplicas ni llágrimas lograven
que desplegués l' Emilia sos llabis d' angelet,
tan sols sos ulls negríssims, mirantme, contestavan;
per ells jo endavinava son amorós secret.

No pogué al fi aguantarse, quan jo 'l pols li prenia
y emocionat contava sas fortas pulsacions;
va encadenar sos brassos y ab forsa m' extrenyia
buscant als meus sos llabis y omplintlos de petóns.

—¿Aquest es filla meva, lo jove que tú estimas?
—Ell es, digué la Emilia, mon cel, mon bé, mon goig.
—Poch sabs ab ta resposta lo molt que 'm reanimas,
y ¿vosté vol á n' ella?—Per ella 'm torno boig.

Final de ma visita: la noya va curarse
y jo com desitjava ab ella m' hi casat,
las que patiu de l' ánima, mireu de recordarse
qu' es mal que 's cura prompte ó mata molt aviat.

AMADEO DORIA.

LLIBRES

ASOCIACIÓN DE ARQUITECTOS DE CATALUÑA.—ANUARIO PARA 1900 —Es el segon any de la séva publicació. Els arquitectes catalans que constitueixen l' Associació establerta en el carrer de Santa Ana, poden estar gojosos del notable anuari que donan á l' estampa, revelació á la vegada que dels fruyts que produheix el principi corporatiu, de las brillants condicions de inteligencia que adornan als senyors associats, autors dels diversos traballs del Anuari.

L' enumeració que aném á fer dels mateixos indicará la séva importancia.

Conté l' Anuari un sustanciós discurs del president de l' Associació, Sr. Falqués; una erudita memoria plena de datos de propia observació del autor, D. Joseph Doménech y Estapá, referent á la construcció catalana més típica, ó sian las voltas de mahó y rajola, y un estudi curiosíssim sobre las armaduras ó encabelladas parabólicas de ferro, entre ellas una inventada per l' autor del treball, D. Joan Torras. Fins aquí la part que 'n diríam técnica.

En la secció doctrinal hi están compresas tres interessants monografias: la de Sant Llorens del Munt, que deixá inédita l' insigne arquitecte D. Elías Rogent; els plans, memoria é informe de l' Academia, relatius á la nova iglesia de Santa Ana, avuy en construcció, del malaguanyat D. Camilo Oliveras, y un estudi de aquesta notable obra d' art modern, degut al arquitecte provincial interí, Sr. Bori (D. Joseph); y finalment un detingut treball téchnic y descriptiu de la catedral de Ciudad-Rodrigo, escrit per l' arquitecte madrileny D. Luis M. Cabello y Lapiedra.—Las tres monografias están profusament ilustradas.

Á LA MAR VELLA

Aficionats á estudiar
•ómodament la carn fresca.

Completan l' Anuari la llista de tots els arquitectes espanyols, las comunicacions dirigidas á la Superioritat per la Associació en legitima defensa de sos drets professionals, un estat de las tarifas qu' exigeix l' Ajuntament, la classificació de tots els carrers de la ciutat antiga, Ensanche y pobles agregats; els planos comparatius de Barcelona en 1818, 1858 y 1900; un estat dels preus unitaris dels materials de construcció y una nutrida secció de anuncis de molt interès pera 'ls propietaris y facultatius.

L' Anuari de l' Associació d' Arquitectes es un llibre que 's llegeix ab gust y que s' ha de consultar sovint.

ALTRES LLIBRES REBUTS:

Dos Mártires.—Cuadro en verso, original de *Emilio Costa*, representado en el *Centro republicano* de Gerona, la noche del 28 de junio de 1899.

* * * *Celos de l' Escolástica.*—Joguina en 1 acte y en prosa, original de *Joseph Graells y Blanch*, estrenada en lo Nou Retiro la nit del 26 de maig últim.

* * * *Lo promés de la Carmeta*, juguete cómich en un acte y en vers, de *Joseph Pujadas Truch*, estrenat en lo Circo y Centre coral de Masnou, la tarde del 5 de desembre de 1897.

* * * *L' apotecari de Mulgrat*, comedia en un acte y en prosa, de *Teodoro Baró*, estrenada á Romea '18 novembre de 1897.—Tercera edició.

RATA SABIA.

TÍVOLI

Entre las obras estrenadas últimament per la companyia valenciana, s' hi contan la pessa titulada: *Fora... baix*, y la sarsuela en un acte: *El gallet de Faboretta*.

Sense ser ni l' una ni l' altra cosa de gran importancia, entretenen y diverteixen ab sas gracias un bon xich groixudas, pero genuinament valencianas.

NOVEDATS

Si en Tourgeneff fos viu tindria dret á entaular una causa contra 'ls Srs. Llana y Francos Rodriguez per haberse atrevit á posar má en una de sas obras mes genials, la titulada *El pá d' altri*. ¡Vaya una manera de ferli perdre tot el sabor y la fonda intenció que tanca la producció russa! Lo que han fet els autors castellans ab *El Intruso* no es un arreglo, sino la més escandalosa de las profanacions.

En aquest concepte son dignes de las probas de desagrado que va donar el públich durant el curs y al final de la representació.

La comedia *Zazá* es traduhida á conciencia pels senyors Jordá y Costa. Aquests sí—y han fet molt bé—que no s' han separat un punt del original, comprenent que obras de certa índole, tan ricas en matisos, no poden ser may objecte de una adaptació.

Respecte á la representació, s' ha de confessar que la Pino y en Thuillier feren tot lo qu' estava en las sevas facultats pera sortir airoso en un empenyo tan difícil, dada la índole especial dels actors espanyols, que solen tenir la séva manera de fer y declamar y no se 'n mouhen may.

Aixís *Zazá*, sobre tot en la primera meytat de l' obra 'ns semblá poch flexible, poch espontánea, poch triple de Café-concert. Bé es veritat qu' en l' acte quart, ahont vibra la passió ab major intensitat, recobrá molta part del terreno perdut, fentse aplaudir ab justicia.

A certa diferencia recorregué idéntich camí 'l senyor Thuillier. Escás de sinceritat en un principi, s' acullí com un náufrech á las escenas mes dramáticas y lográ salvarse.

Molt bé y molt franca d' expressió estigué la senyora Alvarez en son paper de mare de *Zazá*, un dels papers secundaris de l' obra que sortiren més arrodonits. No podém dir lo mateix del Sr. Rubio, que no 'ns permeté veure ni un sol destello del socorregut paper de *Cascart*. Ja fá temps que venim observant que aquest actor s' estalvia tot lo que pot; diu ab una monotonia desesperant y son rostre no expressa res. Hauria de ser lo que 'ls italians ne diuhen un *brillante* y resulta un *ensopit*.

L' obra en conjunt va satisfer bastant al públich... y hauria agradat molt més á no haver estat com estava exposada á comparacions de tot punt desventajosas pels artistas castellans. ¿Quí haurá pogut olvidar aquellas interpretacions tan vivas y desenvoltas que tingué la mateixa producció interpretada per las companyias de la Mariani y la Réjane?

CATALUNYA

Ab una concurrencia brillant y numerosa comensás funcions la companyia de la Guerrero y en Díaz de Mendoza. No eran del tot agens á la espectació que despertaren els ecos de sos triunfos alcansats á América y á París.

Nosaltres notarem en la companyia una notable afiliació y una no escasa homogeneitat, fillas sens dupte del molt temps que portan els actors de treballar reunits.

Y per lo que respecta als principals artistas, ó sigan la Guerrero y 'l seu espós, patentisaren una vegada més la preferencia de sas aptituts per la interpretació de las obras del teatro castellá del sigle d' or, que no per las delirants elucubraciones del Echegaray.

Aquellas els hi escauhen millor. Els versos de Lope y de Moreto adquireixen en sos llabis un encís especial, gracias al esmero prosódich ab que solen dirlos, y degut també al efecte plástich que produheixen els actors vestits irreprotxablement ab trajos copiats ab fidelitat de quadros de l' época. Aquell cuidado de la indumentaria avalora no poch el treball dels artistas dramátichs.

Aixís no es d' extranyar que hajan trobat de nou á Barcelona, en la casi totalitat de las funcions que portan donadas, aquells mateixos aplausos carinyosos de que havían sigut objecte en anteriors temporadas.

GRAN VÍA

La companyia argentina es una verdadera curiositat.

¡Quín drama més primitiu el *Juan Moreira*! Recorda una mica 'l nostre Serrallonga, pero es encare més rudimentari y no té de molt tanta literatura. Els diversos quadros en que está dividit se succeheixen ab una celeritat extraordinaria, de tal manera que moltas vegadas més que quadros de una obra dramática, semblan redolins de un' auca presentats al viu.

En cambi quan l' obra arriba al acte según, ahont se presenta un conjunt d' escenas populars argentinas, jochs, la doma de un potro, balls y cants populars, l' acció rapidíssima s' entreté llarga estona, y aquell devassoll vistós fins arriba á cansar á molts espectadors poch amichs de xalarse en particularitats folklóricas.

A nosaltres hem de confessar que 'ns va distreure de debó, en especial el ball titulat *Pericón nacional* y algunas coplas molt típicas, verdaders ecos de las Pampas argentinas.

Aquests elements escénichs y las lluytas á l' arma blanca, á peu y á caball, á que tot sovint s' entregan els personatjes, constituheixen las principals curiositats del espectacle.

NOU RETIRO

La companyia d' en Giovanini era ja ben coneguda dels barcelonins, havent sigut rebuda ab els mateixos aplausos que altras vegadas.

Las operetas com *Adriana Angot* y *El Babeo é l' intrigante* alternan ab óperas com *Dinorah* y algunas altras que té anunciadas la companyia ab el propósit de satisfer als espectadors de tots el gustos.

UN CONCERT

El que doná 'l matí del diumenje á Novedats la *Societat Filarmónica* que dirigeix el mestre Crikboom ab l' idea de fer á coneixer els grans progresos de sos alumnos deixá plenament satisfeta á la concurrencia.

TRENCADISSA (per APELES MESTRES).

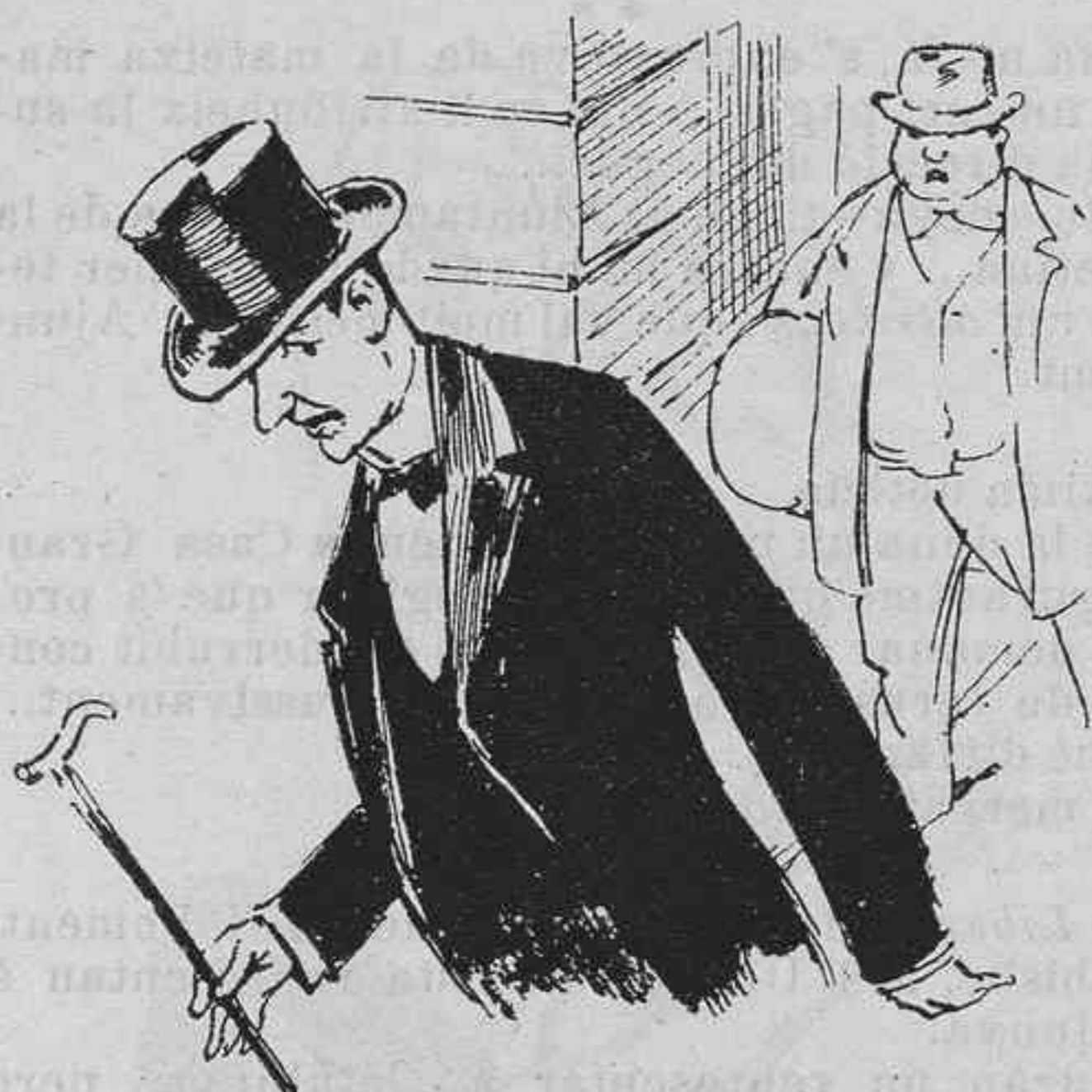
Els catalans, no es que tinguem més malas mans que 'ls altres, però la veritat es que trenquem moltes cosas.

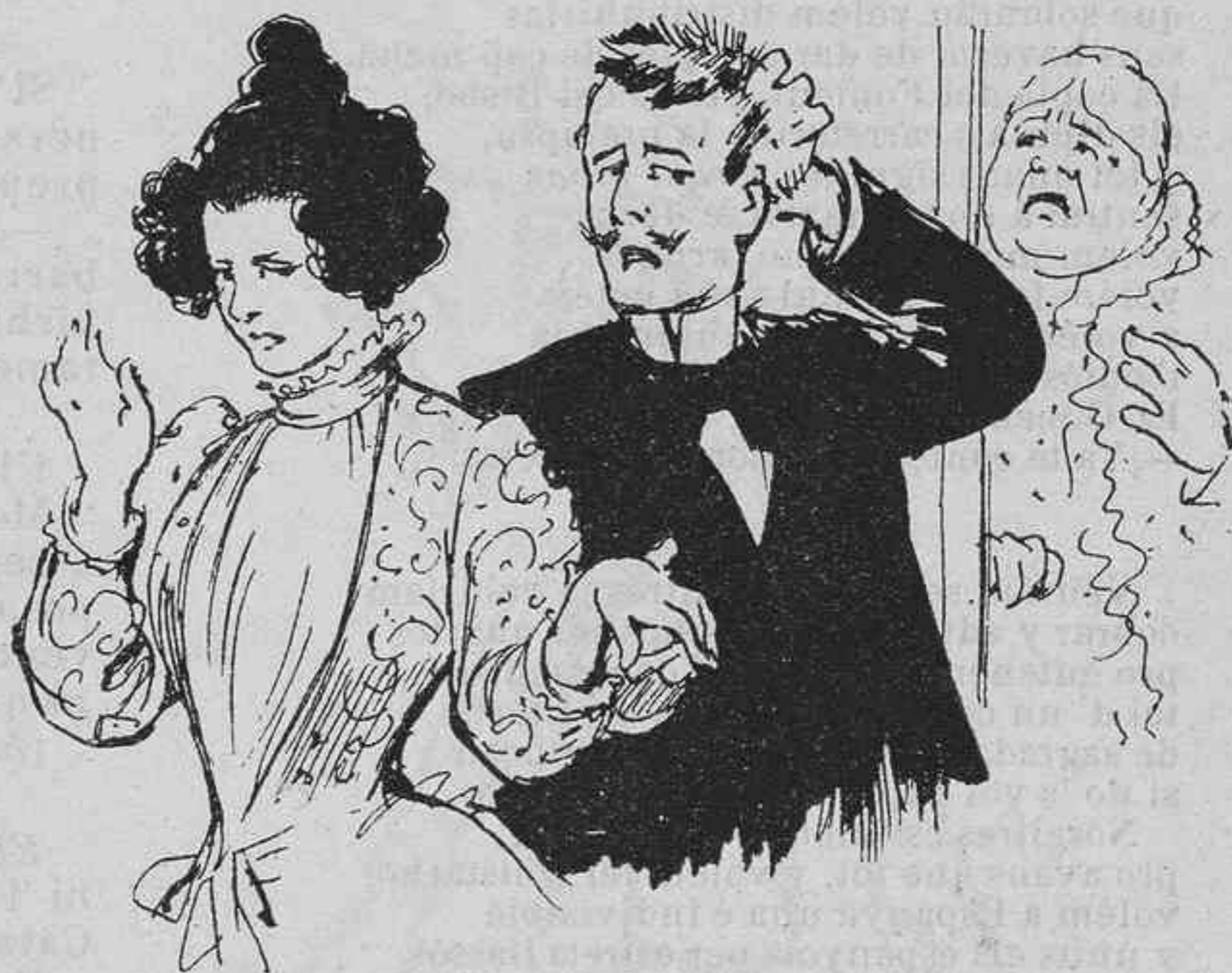
Aixís, per exemple, trenquem el son.

També trenquem el respecte.

En veient algú que no 'ns acomoda, trenquem de carrer.

Més d' un cop, sense voler, trenquem las oracions.

Al hivern solem trencar la cruhesa de l' aygua.

Y'en a, quan no tenim res mes per trencar, ens trenquem de riure.

Es casi impossible tocar ab més gust y afinació las pessas del escullit programa, entre las quals hi figuravan l' obertura *Agrippina* de Haendel; *Sarabande y Loure* de Bach; *Concert en la menor* de Rode; un *Adagi* pera orquesta de corda de C. Leken; el célebre *Largo y 'l Minuet* en re major de Haendel; la *Balada* de Greef y tres pessas del nostre Morera: un *Adagio* pera orquesta de corda, *Queixa y Dansa*, totas tres magistralment escrites y molt ricas en combinacions armòniques.

El públich paladejá ab verdadera delicia els primors del concert y 'l mestre Cricboom sigué objecte de generals felicitacions.

N. N. N.

EL CONCERT ECONÓMICH

¡Que l' Estat no intervingui en nostres actes!
 Prou fiscals, prou tutors, prou curatelas.
 En qüestions econòmiques
 volém autonomia ben complerta.
 Sab mes un boig á dintre de sa casa
 que pot saber un sabi en casa agena,
 y aixís, volém á dins de casa nostra
 fixá els tributs del modo que 'ns pareixca,
 cobrarlos com ens dongui la real gana,
 investigá á conciencia,
 y després de pagar lo que 's concertí
 á l' Estat, las pessetas
 que sobrarán volém distribuhirlas
 sens havern' de dar comptes de cap mena.
 La copla del Foment, els de cal Bisbe,
 els diputats carreterils, la prempsa,
 y tot quant significa *forsas vivas*
 sentím á una la mateixa déria;
 volém moralitat y no tarugos,
 volém fer de ganduls una neteja
 y volém ensorrá ab l' autonomia
 l' odiós caciquisme que 'ns enerva.
 EL GOVERN DE MADRIT, *trayent el sabre*:
 —¡Ya te contentarás con tres pesetas!

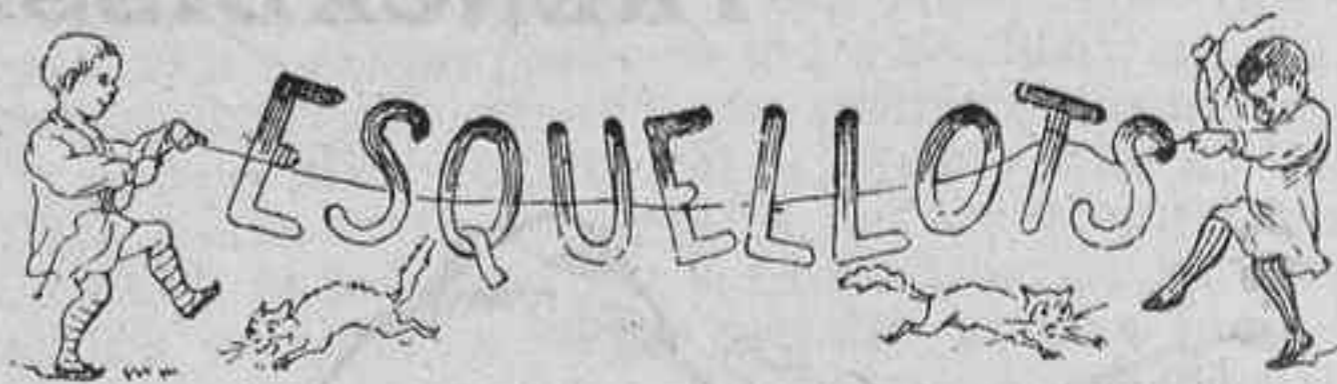
**

Veuran, senyors, nosaltres ja voldríam
 cobrar y administrar els nostres quartos
 pro enteném que no deu depossehirse
 tot d' un cop al Estat, sens meditarho,
 de sagradas funcions que li pertocan
 si no 's vol exposarlo á mil fracassos.
 Nosaltres estimém á Catalunya,
 pro avans que tot, y volém fer constarho,
 volém á Espanya una é indivisible
 y units els espanyols per estrets llassos.
 Nosaltres... ¡vethoaquí!... volém... etcetra;
 y el demés sou romansos.
 Quins vením á cantá la palinodia
 som uns quants més de set ó vuyt *escassos*,
 pro com tením pulmons y ens sabém moure
 sembla que Catalunya siguém *nantros*
 y demaném que 'ns donguin lo que pujan
 perque per poch que 'ns donguin tot son tantos.
 EL GOVERN DE MADRIT, *posantse á rtire*:
 —¡Llegó con la rebaja el tío Paco!

**

Som poch, pro á Catalunya
 som els amos dels quartos y del auca.
 Del foch, pels caps calents, las hem fet treure
 y ens menjarém nosaltres las castanyas.
 Arrendeunos el cobro dels impostos
 y farem un negoci de cal ample.
 L' odiós caciquisme
 no farà més que cambiá de casa
 poguent els de Madrit de igual manera
 disposar de las actas
 y fer com de costum, á Catalunya,
 lo que 'us dongui la gana.
 EL GOVERN DE MADRIT:—Eso es lo práctico.
 EL POBLE CATALÁ:—¡Noy, quína barra!

JEPH DE JESPU.

Consummatum est.

Aixó vol dir que á la Pubilla se li ha obligat á comprar els terrenos del ex-convent de Jerusalem á un preu exageradíssim.

Una mateixa corporació municipal, en un espay de temps relativament curt, s'ha votat y revotat un sens fi de vegadas, establint:

Primer: Que l' acort de adquirir els indicats terrenos era lessiu als interessos de la ciutat.

Segon: Que havia de apelarse de aquell acort, utilisant tots els recursos de la ley.

Y tercer: Que tot estava conforme, y que no hi havia més remey que afluixar la mosca.

Vostés creuran que una corporació que incorre en semblants contradiccions no sab lo que 's pesca.

Donchs s' equivocan de mitj á mitj. L' altre dia un regidor ho deya *ex-abundantia cordis*:

—Precisament hem obrat aixís, per saber massa lo que 'ns pesquem.

**

Si fá no fá, s' expressava de la mateixa manera un cert pagés, á qui se li atribuheix la suprema direcció del negoci.

—Jo—deya—tinch al Ajuntament dintre de la barretina... y encare m' hi queda puesto per tenirhi un' *altra cosa* que val molt més que l' Ajuntament.

**

Última noticia:

Me la dona un molt entrant en la Casa Gran, assegurantme que hi ha un regidor que 's proposa demanar que 'ls terrenos del derruhit convent de Jerusalem se destinin exclussivament... ¿á qué dirian?

¡A mercat de naps!

El Liberal, de Madrit, diu que ni 'l Foment, ni 'l bisbe, ni l' Unió catalanista representan á Catalunya.

Podrán no representar á Catalunya; pero sempre resulta que representan una cosa ó altra; quan no res més... la comedia.

Molt agradable haurá sigut per l' agraciada tiple Srta. Gurina, la séva actual estancia á Barcelona.

Se deya l' altra dia al Tivoli, que li havia tocat un premi de la Loteria, de import 14.000 pessetas.

Confessém que la sort, algunas vegadas, dona probas de tenir bon gust, puig fá lo que farian molts al séu puesto: anarse'n ab las noyas macas.

Al últim la Tabacalera ha hagut d' entonar el *Confiteor*, reconeixent que han disminuít de una manera considerable 'ls séus ingressos per la venta de tabacos.

Pero aixó sí: atribuheix el fet, no á que 's fumi menos, sino á que 'ls que tenen el vici de fer fum, del qual es impossible que s' en desvesin, desde la puja de preus consumenten classes inferiors.

Té rahó 'l ditxo: «qui no 's consola, es perque no vol».

**

Pero la Tabacalera, consolada y tot, desde 'l moment que recauda menos, se veurá forsada á repartir entre 'ls séus accionistas dividendos molt inferiors als que 'ls distribuïa quan s'expenia 'l tabaco á preus més arreglats.

Y si la baixa va accentuantse, també pels accionistas de la Tabacalera haurá arribat l' hora dels sacrificis, y en lloch de aromáticas brevas no tindrà més remey que fumar-se escanya-pits. Tal farás, tal trobarás.

La creuhada contra las corridas de toros, empresa per alguns periódichs, ha comensat á donar els séus resultats.

Fins prescindint de que l'espectacle de la lidia siga salvatge y embrutidor, son molts els que al últim s'han adonat de que no val de bon tros lo que costa. Y aixís com avants á las taquillas del Teatro Principal hi havia grosses quas, avuy la gent passa de llarch.

¡La qua de la taquilla! Ja 'l públich se l'ha tallada.

**

Molt ha contribuït, tant ó més que la mateixa premsa, á un resultat tan satisfactori, l'empresari de las Arenas, abusant del públich per medi dels revenedors, y donantli unas corridas tan magres que no poden anar ni ab curriolas.

La Protectora dels Animals, que 's proposa, segons diuhen, empendre una activa campanya contra 'ls toros, hauria de fer justicia al empresari Bota, nombrantlo soci de honor de la mateixa.

Ningú treballa ab tanta eficacia com ell contra 'l titulat espectacle nacional.

Diuhen de Milán:

«Una antigua iglesia de aquesta ciutat s'está transformant en aquests moments en Saló Perosi, ahont el jove compositor presentarà las sévas obras davant de un públich que podrá compondre's de més de tres mil personas. Las proyeccions ópticas, produhint l'ilusió de la repre-

UN VIATJE Á PARÍS

AL ANAR

AL TORNAR

—Vuyt dias de vida alegre...
¡Alsa, noy, que bé!

—Vuyt de butxaca y de tot...
¡Ara fos á fé!

À XINA.—ECOS DE LA GUERRA

Destacament de tropas imperials xinas, en los alrededores de Pekín.

sentació dramàtica, contribuïràn á donar al artístich espectacle gran relleu y animació.»

Lo més bonich es qu' en Llorens Perosi, per ser capellá no pot presentarse en un teatro... y ell que sí, consent en transformar en teatro una antiga iglesia de Milán.

S' ha de confessar que cada dia s' entenen menos certs escrúpuls.

Parlant de las Arenas de Barcelona, deya un volterí:

—Quan vaig veure que 'ls capellans la benehian, ja vaig dirho: ¡Ay que n' anirà de malament aquesta plassa!

Ha comensat á circular una nova serie de bitllets del Banch d' Espanya, de import 25 pesetas, els quals tenen el revers de color vermell.

Un color realment bén apropiat.

Perque qualsevol dirá, al véure'ls, que 's donan vergonya de circular.

Els *boxers* xinos avuy están de moda. Podrán ser tatxats de salvatjes é inhumans, per no deixar á un sol extranger ab el cap sobre las espatllas; pero no se 'ls podrá negar una qualitat: la de ser poetas.

Tant ho son, que fins han escrit el séu manifest en vers.

L' acabo de llegir en un periódich extranger, y no puch resistir á la tentació de traduhirlo (en prosa, per supuesto, perque jo no soch *boxer*).

* *

Diu aixís:

«Els deus auxilián als *boxers*, patriótic cos armoniós que lliurarà á la Xina del jou extranger. Perque 'ls diables extrangers pretorban la serenitat del imperi del Mitj. Ens volen fer renegar de la nostra religió. Aquests homes extrangers violan sas obligacions; sas donas els hi son infidels. Els diables extrangers no son fills de la humanitat, y si ho dupteu, examineulos atentament.

»Tenen els ulls en linea recta com els dimonis; el color de las ninas es blau, com reflectint las flamas del infern. Si la pluja no cau sobre la terra xina que s' está ressecant, es perque las iglesias dels frares diabólichs han provocat la maledicció dels deus sobre nosaltres. El cel ens desprecia perque no sabém defensarnos. Els genis están irritats y baixarán de las montanyas á defensar la bona doctrina. Al foch els llibres dels missioners, al foch els missioners mateixos. Encenguém els encensaris, llasant sobre las brasas gotas de sanch europea.

»Els genis baixarán de las montanyas y 'ns ensenyarán els exercicis atlétichs. Quan l' estrategia y la táctica militar estigan extesas entre nosaltres, dominarém y serém amos de la nostra terra y llensarém als que volen despossehirnos d' ella. Destruhiu las vías férreas, els pals telegráfichs, els barcos. Quan ho hagueu fet, Fransa, la gran Fransa sentirá fret al cor, y 'ls inglesos y 'ls russos s' allunyarán. Aplastém als pobles extrangers de totas las nacions, y vulga Deu que 'l supréu imperi de la dinastia del

Gran Ching gosi sempre de una gran prosperitat.»

Aixís cantan els verdums xinos, demostrant al mateix temps que qui pert lo séu, pert el seny.

Espanya á Paris.

Assegura qui ho ha vist qu' en el Palau «Armadas de mar y terra», Espanya hi té las següent andróminas:

Dos bastóns d'estoch, unas quantas agullas de corbata, algunas misteras y punys de bastó de ferro y dos rossos ab els galóns de tinent coronel.

En la secció de Cassa y Pesca, ¿qué dirian que hi tenim?

Á XINA

L' EMPERATRIU MARE

Lo que ab la ma dreta fá
ho desfá ab l'esquerra:
té una cara per la pau
y una per la guerra.

(De una revista extranjera)

Un sol objecte: un cap de toro dissecat.

* *

Grans han sigut las desgracias que hem sufrert en aquests últims temps; pero aixís y tot no hi haurá visitant de l'Exposició que no 'ns enveji, dihent:

—Espanya es un poble molt de la brometa.

Els manobres s'han declarat en *huelga*, demanant un petit augment en el migrat jornal que percibeixen.

Ben merescut se 'l tenen si 's considera qu' en l'art de la construcció son els que treballan més de cap.

Trajinant gavetas de morter.

En un café.

Un consumidor, en el moment de sortir busca 'l barret y no 'l troba. Per últim, cansat de mirar per tot arreu, crida al mosso y li pregunta pel barret.

—No sé que li diga—respon el mosso de mal humor.—Vosté sabrá ahont se l' ha deixat... lo qu' es jo no me li menjat pas.

—¡Qui sab!...—refunfunyá 'l client—no tindria res d'extraordinari... era de *palla*.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA I.—Ca-mi-na-da.
- 2.ª ID. II.—Pa-lla-ssó.
- 3.ª MUDANSA.—Manela — Manila — Manola.
- 4.ª INTRÍNGULIS.—Figuerola.
- 5.ª TRENCA-CLOSCAS.—Llas que no *liga*.
- 6.ª GEROGLÍFICH.—Lo que surt de dins surt á fora.

TRENCA-CAPS

XARADAS D' ISTIU

I

DINTRE L' AYGUA

—Ay mamá: que está freda, no m' hi fico.
—Vaja, dona, no sigas romancera;
aixó es al comensar.

—¡Úy qu' es gelada!

—Mira la Merceneta,
com neda tota sola.

—Be, be, aguántim.

—Agáfat *cinch* la corda.

—Pro ¿y si 's trenca?

—Y que n' ets de poruga, Verge santa,
sembla estrany que tu sigas filla meva;
tinguessis de trobarhi aquí en Paquito,
jo crech que hi entrarias ben depressa.

—No se 'n *quart-tres* mamá y deixis de bromas
que aquí la cosa es seria.

—Veurás, dónam la má.

—Esperis, esperis,

que aquí trobo una pedra.

—Ara segueixme

y acluca 'ls ulls.

—Ay, no ho vull pas *segona*

que me *total*: ¡ay, ay! que está fresqueta.

—¿Veus, dona? aguántat fort ara á la corda
y aixeca 'ls peus y tírals endarrera;

PERA FER «MANTECADOS»

La proba de que las ciencias adelantan bestialment es que avuy per quatre quartos troban una geladora.

Suposém, donchs, que 'l lector no careix d'aquest utensili indispensable *para llegar á las metas de nuestras aspiraciones.*

Bueno: Fan dis idre al foch y en un porró de llet, tres unzas de mantega de vaca; aixís que comensa á bullir, la treuhen del fogó y la deixan refredar. Hi anyadeixen quatre rovells d' ou ben debatuts y quinze unzas de sucre; remenan tots aquests ingredients, ben remenats y ho abocan tot plegat á la geladora.

Després d' haverhi col·locat els corresponents trosos de glás, se carregan una mica de paciència y comensan á fer giravoltar la máquina, procurant que la *manipulació* sigui sempre d'esquerra á dreta, fins que 'l *mantecado* estigui á son verdader punt.

vull que aviat n' aprenguis de nadar y de fer com las sirenas; estira be las camas...

—Pero ¿qué fa? no veu que m' *hu-dos-terça*?

—No tingas por; á veure ara, tornemhi...

—¡Fugi que ve una onada! brrr... si m' entra l' aygua per tot arreu: be, be, deixemho corre per 'vuy.

—¿Ahónt es la Merceneta?

¡Nena! ¡nena! ay, Senyó; ¿estará ofegada?

—¿Ho veu? vosté que deya que nadava tan bé...

—Ja la veig; mirala sentada allá á la bota; oh, y que 'm sembla que no está sola; crech que hi ha algun home.

—Es cert; hi ha en Salvador, el *novio* d' ella.

—¡Vaya un atreviment! Deixa que vingui ¡mira aquell poca pena!

—(Vetaquí las ventatjas del saber de nadar).

—¡Ep! ¡nena! ¡nena!

—Sí, vegi, que no ho senti:

¿no veu que tenen feyna?...

—Si m' ho arribo á pensar, no n' hi ensenyo de nadar, *cinch* aquella.

—Doncas, miri, mamá, tant prompte pugui ensényime'n á mi que 'n vull apendre.

J. STARAMSA.

II

Pel *hu-dos* del Hospital hi vareig trobar la tía que portava una *total* á *una-tres* de la María.

AMADEO D.

ANAGRAMA

A probar fortuna en Gual al Brasil s' en volgué anar; y ara ha *total* més *total* qu' el día que va marxar.

SIRKET D. PAILA.

CONVERSA

—Perque tens, nena pitera, la pell blanca com la... nit y 'l cabell ros com el... pebre voldria sé 'l teu marit.

LAS MOSCAS Á LA CARN

Sabut es que las moscas no deixan conservar la carn crua en tota sa puresa, fins al punt de criarhi cuchs. Per lliurarla d' ellas, la práctica doméstica aconsella cubrirla ab diversitat de sustancias com sagonet ó farina, embolicarla ab draps de tela ó taparla ab els cascos de malla que crida aquell home de —*La vianda fresca .. fóra mûscas!*

Nosaltres proposém á las nostras lectoras un medi més cómodo y més senzill: Deixarla ben descoberta al damunt de un lloch fresch y no posarhi per sobre mes que dos ó tres trossets de séba crua.

Es probat que las moscas ne fugen com uns malsesperits.

ELS QUE SÚAN

El marquès del Anago, que, á pesar de ser marquès, es persona que té la desgracia de suar molt de mans, ha volgut treure's aquest defecte perque venia observant que no guanyava prou per punys de camisa. Consultats avuy sobre 'l particular, devém dirli que per extingir la suor de las mans cal solzament que després d' havérselas rentadas ab aygua fresca, se las fregui ab polvos de sofre vegetal.

Els amichs que 'l trobém pel carrer, li agrahirém al marquès del Anago que no 's descuidi de fer tot aixó per no tenir que anar ab las grapassuadas, que es una cosa que si volen no té gran importancia, pero 'l *certus* es que ofén y molesta extraordinariament.

—No l' accepto, puig té 'l tipo de lo que ara vosté ha dit.

JOSEPH FALGUERA.

TRENCA-CLOSCAS

HROS. E. SULÉ.

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas lo títul d' un drama catalá.

J. MONTABLIZ.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Carrer de Barcelona.
4 8 6 6 8 3 8.—Poble catalá.
1 2 3 4 5 6.—Ofici.
3 2 6 7 8.—Poble catalá.
6 7 4 8.—Nom de dona.
3 5 4.—Número.
4 5.—Planta.
4.—Consonant.

E. S. ANGLADA.

GEROGLÍFICH

ESPOLSASACHS

I

D

K

MAZURKA

SCHOTICHS

JOAQUIM PUJOL.

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20.

Imprempta de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

ANTONI LOPEZ, Editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

OBRA NUEVA * ACABA DE SALIR
TOMO 73

Un tomo en 16.º con una cubierta en colores. Precio: 2 reales.

PRÓXIMAMENTE SE PONDRÁ Á LA VENTA

GUAPAS Y ALEGRES

ALBUM DE DIBUJOS DEL MALOGRADO

FRANCISCO GÓMEZ SOLER

NOVEDADES

COHETES , por Deusdedit, un tomo en 8. ^o	Ptas. 2
LOS CIEN CUENTOS NUEVOS del Rey Luis Onceno, un tomo.	» 3
LA SUGESTIÓN . Su función educativa, por Thomas.	» 2'50
AMOR Y AMOR . Novela por Gustavo Morales.	» 4
TREMIELGA , por J. Ortega Munilla.	» 0'75

REVISTA GRÁFICA

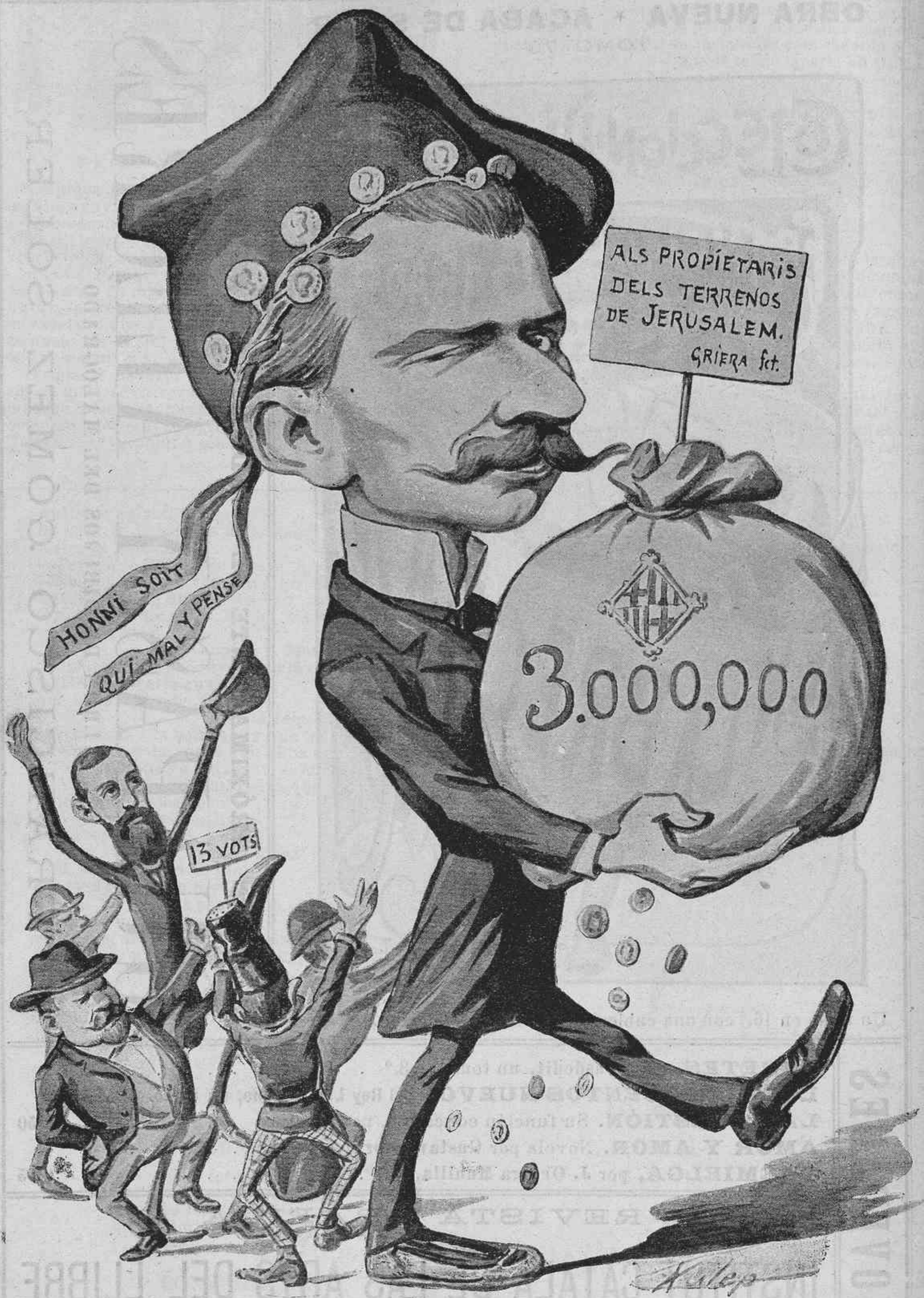
DEL

INSTITUT CATALÀ DE LAS ARTS DEL LLIBRE

Un tomo en 4.º imprés ab tota perfecció, preu: 5 pessetas.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l'import en llibransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d'extravíos, no remetent además 1 ral per certificat. Als corresponsals de la casa, se'ls otorgan rebaixas.

LA GRAN VICTORIA DEL PAGÉS

—Ja s' ha acabat aquella cansó tan antiga. ¡Jerusalém, Jerusalém!... ¡Ara sí que valém!